

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο Τζών Μπράουν, ένας σεμνός νέος τριάντα χρόνων, καθόταν σ' ένα μικρό χωριό του Μισσούρι. Εκεί πέρα, ήταν καθηγητής στο πρεσβυτεριανό σχολείο, θέσις όχι και τόσο ευκαταφρόνητη, γιατί τον έκανε αξιωματικό σ' όλο τον κόσμο. Άνιδιοτελής, ευσυνειωτός, αφωσιωμένος στη δουλειά του, με άπειρη καλωσύνη, με το χαμόγελο πάντα στα χείλη, ήταν το υπόδειγμα της αρετής, της ευθύτητας και της ευγενείας. Όσο τώρα για τη θρυλική δειλία του, το μόνο που μπορεί να πη κανείς είναι ότι η τύχη του έπαιξε μια μέρα ένα άσκημο παιγνίδι. Και να πώς έχει αυτή η παράξενη ιστορία.

Η Μαίρη Ταϊύλορ, μια χαριτωμένη νέα εικοσιτριών έτών, ήταν για τον Τζών Μπράουν ολόκληρος ο κόσμος. Μά και γι' αυτήν, ο Τζών Μπράουν ήταν ο μόνος άνθρωπος που ενσάρκωνε το ιδανικό της. Κι' αν τώρα δεν του είχε δώσει ακόμα το χέρι της, γι' αυτό δεν έφταιγε η Μαίρη, άλλ' η μητέρα της, η «μίσσες Ταϊύλορ», μια γυναίκα που δίσταζε πάντα να πάρη μια ήρωική απόφαση.

Όστόσο, ήρθε μια μέρα που έπρεπε να δοθη μια λύσις σ' αυτόν τον έρωτα. Ο Τζών Μπράουν μ' ένα θάρρος, που τρώφαζε τον ίδιο, συλλογίσθηκε πως δεν έπρεπε πειά να χάνη άδικα τον καιρό του.

«—Θά πάω να δώ τη «μίσσες» Ταϊύλορ, έκανε, θά της δώσω τη διπλή έλεημοσύνη, που της δίνω συνήθως για τις φτωχές γρηές της που κάθονται στο δάσος και με διαφόρους ύπαινιγμούς θά της δώσω να καταλάβη ότι δεν μπορώ να ζήσω δίχως τη Μαίρη μου...»

Ένα ώμορφο κυριακάτικο πρωί λοιπόν, ηλιόλουστο, τράθηξε για την έπαυλι των Ταϊύλορ, μ' ένα τρομερό χτυποκάρδι. Φορούσε ένα άσπρο κοστούμι, μια ροζ γραβάτα κι' ένα ζευγάρι πολύ νόστιμα σκαρπίνια που τον χτυπούσαν λιγάκι στη φτέρνα. Για πιά πολύ δέ έπισημότητα είχε νοικιάσει ένα καινούργιο άμαξάκι μ' ένα συμπαθητικό άλογο. Μέσα στο άμαξάκι ήταν μια ζεστή κουβέρτα για τα πόδια με μαύρο φεστόνι. Αυτήν τη λεπτομέρεια πρέπει να την προσέξετε, γιατί παίζει σπουδαίο ρόλο στην ιστορία μας.

Ο Τζών Μπράουν τράθηξε έτσι τρία-τέσσερα χιλιόμετρα, σ' έναν έρημο έξοχικό δρόμο κι' έπειτα κράτησε λίγο τ' άλογο, για να περάση μια μικρή ξύλινη γέφυρα. Τη στιγμή όμως που το άμαξάκι περνούσε το ποτάμι, ένα ξαφνικό φύσημα του άνέμου, άρπαξε το καπέλλο του Τζών Μπράουν και το πέταξε μέσα στο νερό. Εκείνος τ' έχασε και παράτησε τα γκέμια από την ταραχή του. Καταλάβαινε πως δεν θά μπορούσε να συνεχίση τον δρόμο του, αν δεν έπιανε πρώτα το καπέλλο του. Μά πως ; Πώς ;

Άξαφνα, το πρόσωπό του φωτίσθηκε από μια έμπνευσι. Ο Τζών Μπράουν έρριξε μια γρήγορη ματιά δεξιά κι' άριστερά και είδε πως ο δρόμος ήταν έρημος. Πέρασε λοιπόν τη γέφυρα, σταμάτησε το άμαξάκι κοντά στην όχθη, γδύθηκε γρήγορα, παράτησε τα ρούχα του πάνω στο κάθισμα κι' έπεσε στο ποτάμι. Ήταν καλός κολυμητής κι' έτσι δεν δυσκολεύθηκε να φθάση το καπέλλο του. Έπειτα όμως, όταν ξαναβγήκε στην όχθη, είδε κατάπληκτος ότι τ' άλογο είχε γίνει άφαντο !...

Ο Τζών Μπράουν φόρεσε το καπέλλο του και μαρμάρωσε έτσι όπως ήταν ολόγυμνος. Άστερα, συνήλθε μ' ένα ανατριχιάσμα. είδε τ' άλόγο του να βόσκη πιό κάτω στην άκρη της δημοσίας οδοϋ και με άναρθρες κραυγές άωρησε τρέχοντας για να το φθάση. Μά το άλογο τρώμαξε κι' άρχισε να τρέχη, παρασύροντας πιό μακρυνά το άμαξάκι με τα ρούχα του. Ο Τζών Μπράουν στάθηκε πάλι μ' άπόγνωσι, ολόγυμνος. Έπειτα, ριψοκινδυνεύοντας τα πάντα, πήρε το κατόπιν του άλόγου και με υπεράνθρωπες προσπάθειες κατώρθωσε να φθάση λίγο πιό έμ-

πρός από το κτήμα των Ταϊύλορ. Τρέμοντας σύγκορμος λοιπόν και με το καπέλλο στο κεφάλι, άνέθηκε στη θέσι του, φόρεσε το πουκάμισό του, έπειτα το άσπρο σακκάκι, έδωσε τη ροζ γραβάτα κι' έκανε να πάρη το πανταλόνι του... μά ήταν άργά πειά, γιατί παρουσιάσθηκε ξαφνικά μπροστά του μια γυναίκα. Ο Τζών Μπράουν σωριάσθηκε στο κάθισμά του, σκέπυσε τα γυμνά του με την κουβέρτα κι' άπόλυσε τα γκέμια. Τ' άλογο άρχισε να καλπάζη και τον παρέσυρε μακρυνά. Σε μια στροφή του δρόμου τότε, ο Τζών Μπράουν τράθηξε τα γκέμια, έκοψε τη φόρα του άλόγου κι' έσκυψε για να πάρη το πανταλόνι του, μά πάλι ήταν άργά, πάλι δεν πρόφθασε, γιατί είδε με φρίκη να βγαίνουν άπότομα πίσω από κάτι δέντρα τη «μίσσες» Έντερμπυ, τη «μίσσες» Γκλόσσοπ, τη «μίσσες» Ταϊύλορ και τη Μαίρη !... Η τέσσερις κυρίες, άνήσυχες, ταραγμένες, έτρεχαν προς το μέρος του κι' όταν έφθασαν μπροστά του άρχισαν να μιλουں όλες μαζί, κατακόκκινες από τη χαρά τους που τον είχαν συναντήσει στον δρόμο τους.

— Σας στέλνει η Θεία Πρόνοια, μίστερ Μπράουν! του φώναξε η «μίσσες» Έντερμπυ. Είσαστε ένας άγγελος! Ένας άγγελος που μās έπεσε από τον ουρανό !

— Ά, μίστερ Μπράουν έκανε συγκινημένη η «μίσσες» Ταϊύλορ, δεν ξέρω τί με κριτάει και δεν φιλω την άκρη της κουβέρτας που σκεπάζει τα πόδια σας ! Είσαστε ο άπεσταλμένος του Θεου!...

Και χωρίς να προσέξη τη φρίκη του Τζών Μπράουν, έξακουλούθησε:

— Άγαπητέ μας φίλε, η δυο φτωχές γρηές του δάσους, καθώς ξέρετε, καθόντουσαν σε μια καλύβα. Έ, λοιπόν, η καλύβα άρπαξε φωτιά και κάηκε ! Η δυστυχισμένες γυναίκες είναι άρρωστες από τον τρόπο τους. Τις αφήσαμε λοιπόν στο ξέφωτο του δάσους και τρέξαμε να θρούμε καμιά βοήθεια για να τις μεταφέρουμε στο σπίτι μου. Και να, μόλις προχωρήσαμε λιγάκι, θρεθήκαμε μπροστά σας ! Ά, μίστερ Μπράουν, ποιός δεν θά πίστευε ότι σας στέλνει ο Θεός ;...

— Και τώρα άς αποφασίσουμε γρήγορα τί θά κάνουμε ! φώναξε άμέσως η «μίσσες» Γκλόσσοπ. Έγώ βλέπω δυο λύσεις: η πρέπει να κάνη δυο δρόμους με τ' άμαξάκι ο μίστερ Μπράουν, για

να μεταφέρη πρώτα τη μια γρηά κι' ύστερα την άλλη η να της θάλη και τις δυο στη θέσι του και να οδηγήση τ' άλογο πεζός, κρατώντας το από το χαλινό...

Ο Τζών Μπράουν, έκανε να μιλήση, μά είδε με τρόπο πως είχε χάσει τη φωνή του. Έπίσης, μια μεγάλη φωτιά έκαιγε τα σωθικά του.

— Πρέπει όμως να πάη κάποια από μās μαζί με τον μίστερ Μπράουν ! πρόσθεσε η «μίσσες» Έντερμπυ. Πρέπει να τον βοηθήσουμε...

Κι' η «μίσσες» Έντερμπυ έκανε ν' άνεβη στην άμαξα για να καθήση δίπλα του. Ο Τζών Μπράουν τότε έβγαλε μια άναρθρη και πένθιμη κραυγή κι' έγινε κατακίτρινος σαν πεθαμένος.

— Κυρία... ψιθύρισε.

— Τι τρέχει; άπόρησε η «μίσσες» Έντερμπυ.

— Κυρία... είμαι άρρωστος... έκανε με μισόσβυστη φωνή.

Και γάντζωσε με τα νύχια του την κουβέρτα, σκεπάζοντας όσο μπορούσε καλύτερα τα γόνατά του.

— Θεέ μου ! στέναξε η Μαίρη. Πρέπει να πάμε πρώτα τον μίστερ Μπράουν στο σπίτι !... Είναι κατάχλωμος !...

— Όχι !... Δεν θέλω !... ξεφώνισε ο Τζών Μπράουν. Έσεις πρέπει να γυρίσετε στο σπίτι και θά πάω μόνος μου έγω να σας φέρω τις γρηές

— Κυρία... Είμαι άρρωστος... έκανε με μισόσβυστη φωνή ο Τζών Μπράουν.

— Μά δέν ξέρετε ποῦ τίς ἀφήσαμε... παρατήρησε ἡ «μίσσες» Γκλόσσοπ.

— Αὐτό εἶνε ἀλήθεια! παραδέχθηκε κείνος, τρέμοντας σύγκορμος. Μά θά τίς βρῶ! Ὅπως κι' ἂν εἶνε ἀρνούμαι κατηγορηματικά νά σᾶς ἀκολουθήσω στό σπίτι!...

Κι' ὁ Τζὼν Μπράουν τρόμαξε κι' ὁ ἴδιος ἀπό τόν σταθερό τόνο τῆς φωνῆς του. Ἡ κατάσταση δέν θά σωζόταν ἂν δέν ἐπενέβαινε ἡ Μαίρη, ποῦ εἶχε πικραξενευθῆ ἀπό τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

— Σᾶς παρακαλῶ, μίστερ Μπράουν, τοῦ φώναξε, νά προσέξετε πολὺ σ' αὐτὰ ποῦ θά σᾶς πῶ: Ἡ θά κάνετε αὐτὸ ποῦ σᾶς λέμε ἢ...

Καὶ δέν ἀποτελείωσε τὴ φράσι της. Ὁ Μπράουν κατάλαβε τί ἤθελε νά τοῦ πῆ. Μά ξαφνικά, ἡ Μαίρη τὸν λυπήθηκε.

— Ἀκούστε, εἶπε, ἐσεῖς θά πάτε στό σπίτι μὲ τὸν μίστερ Μπράουν, γιατί φαίνεται πὼς εἶνε πολὺ ἀρρωστος κι' ἐγὼ θά πάρω τὸ ἀμαξάκι καὶ θά πάω νά φέρω τίς γρηές.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερα λύσις! παραδέχθηκε ἡ «μίσσες» Ταϊλὸρ. Ἐπειδὴ δὲ μιά ἀπὸ τίς γρηές θράχηκε ἀπὸ τὰ νερά ποῦ ἔχυνε γιὰ νά σβύση τὴ φωτιά καὶ θά κρυώνη, πρέπει, Μαίρη, νά πάρης μαζί σου τὴν κουβέρτα ποῦ ἔχει στὰ πόδια τοῦ ὁ μίστερ Μπράουν...

— Ναί, μαμά! τῆς ἀπάντησε ἡ Μαίρη.

Κι' ἀρπάζοντας τὴν κουβέρτα, τὴν τράθηξε ἀπότομα καί... ἐξέγυμνωσε τὸν δύστυχο Τζὼν Μπράουν.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκαν τέσσερες σπαρακτικές κραυγὲς φρίκης καὶ ἡ τέσσερες γυναῖκες σωριάσθηκαν μπροστὰ στό ἀμάξι λιπόθυμες.

Ὁ Τζὼν Μπράουν τότε φόρεσε βιαστικά τὸ πανταλόνι του, ἔρριξε μιά ματιὰ στὴ Μαίρη ποῦ τὴν ἔχανε γιὰ πάντα καὶ τράθηξε μὲ τ' ἀμάξι του πρὸς τὸ ἀγνωστο. Ἀπὸ τότε δέν ξανσφάνηκε στό Μισσοῦρι.

MARK TWAIN

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ Ο ΚΑΥΓΑΣ

Ἐνας Σκῶτος ὤρμησε ἕνα θράυσι σ' ἕνα μᾶρ θυμωμένος, τράθηξε κατ' εὐθείαν στὸν καταστηματοῦρχο καὶ τοῦ εἶπε:

— Δόστε μου ἕνα διπλὸ οὐίσκι· γρηγορὰ ὅμως γιατί θέλω νά ἔχω πη μερικά, πρὶν κάνω τὸν καυγά...

Τὸν σερβίρανε κι' ὁ Σκῶτος ἀδειάσε τὸ οὐίσκι καὶ ζήτησε καὶ δεῦτερο.

Ὁ καταστηματοῦρχος περιέργως τότε τὸν ρώτησε δειλὰ:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νά σᾶς ρωτήσω, ποῦ πρόκειται νά κάνετε τὸν καυγά;

Καὶ ὁ Σκῶτος ἀδειάζοντας καὶ τὸ δεῦτερο ποτῆρι τοῦ ἀπήντησε ψυχραιμότατα:

— Ἐδῶ, μαζί σου, φίλε μου, τώρα ποῦ θά φύγω χωρὶς νά πληρώσω!...

Η ΗΛΙΚΙΑ

Ἐνας γηραιὸς Ἀγγλος γαιοκτήμων, ἔκανε μιά μέρα ἕνα γύρο στὰ κτήματά του. Ἐκεῖ συνήντησε ἕναν ἀπὸ τοὺς παλαιότερους ἐπιστάτες τοῦ ποῦ γέρασε μαζί του στὴν ἴδια γῆ, κάτω ἀπ' τὸν ἴδιο οὐρανό.

Ὁ γέρο-ἐπιστάτης ἔδειξε στὸν γαιοκτήμονα τὸ δεξί του πόδι καὶ παραπονέθηκε:

— Ἀχ!-εἶπε. Αὐτοὶ οἱ ρευματισμοὶ δέν μ' ἀφήνουν ποτέ.

— Ἐχεις δίκη, τοῦ εἶπε ὁ ἀφέντης του. Τί νά κάνης... Γεράματα καὶ σὺ σάν κι' ἐμένα...

Ὁ ἐπιστάτης ὅμως διαμαρτυρήθηκε:

— Ὅχι, κύριε... Τί σχέσι ἔχουν τὰ γεράματα; Ὅριστε τ' ἀριστέρὸ ποδάρι μου. Ἐχει τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸ δεξί, κι' ὅμως δέν μοῦ πονεῖ καθόλου...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε ὅσον ἠμπορεῖτε οικονομίας, ἔστω καὶ μικράς, ἂν δέν σᾶς περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αὐτὰς εἰς τὸ Ταμειυτήριον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐτοι ἀσφαλίζετε ἐντελῶς τὰ λεπτὰ σας καὶ μαζί μὲ τοὺς τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ἕνα σεβαστὸν κεφάλαιον ἀπαραίτητον διὰ τὰ γεράματα καὶ διὰ κάθε ἔκτακτὴν ἀνάγκην τῆς ζωῆς σας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Περίεργη καὶ ἐξαιρετικὴ ὑπῆρξε ἡ ἀμνησία ἐνὸς γαιοκτήμονος ἀπὸ τὸ Κούεμπек τοῦ Καναδά, ὁ ὁποῖος ξεχνούσε ἀποκλειστικῶς τὰ ὀνόματα ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων.

— Πολλὲς φορές μάλιστα ξεχνούσε καὶ τὸ ἴδιο τοῦ τὸ ὄνομα.

— Ἀντιθέτως, μπορούσε νά θυμηθῆ μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια τὸ ἀρχικὸ γράμμα τῶν ὀνομάτων ποῦ... ξεχνούσε!

— Γιὰ νά γιαιτρέψῃ τὴν ἀμνησία του, αὐτὴ ὁ γαιοκτήμων ἀναγκάστηκε νά καταγράψῃ σ' ἕνα καρνὲ τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἀνθρώπων ποῦ συναναστρεφόταν, ἀκόμα καὶ τῶν παιδιῶν του, τῆς γυναίκας του, καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Ἐτσι, ὅταν ἤθελε νά καλέσῃ τὴν κόρη του ποῦ ὀνομαζόταν Ἰωάννα, ἀνοίγε τὸ καρνὲ του καὶ κύτταξε στὸ ψηφίο εἰς ὅπου εὗρισκε τ' ὄνομά της.

— Στὸ Σικάγο, ἕνας πλωτὸς ποταμὸς πήρε... φωτιά.

— Κι' ὡς ὅτου κατορθώσουν νά τὴν σβύσουν ἢ ἀντλῆσιν τῶν ποταμοπλοίων, ἡ φλόγες προξένησαν ζημίας 5,000 δολλάρων στὴ γέφυρα Κίνζι.

— Τὸ κακό, ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, προήλθε ἀπὸ τὸ ἀφθονο πετρέλαιο ποῦ τρεχε στὸ ποτάμι ἀπὸ μιά πλωγινὴ ἀποθήκη, τῆς ὁποίας εἶχαν διαρραγῆ τὰ νεπόζιτα.

— Τελευταίως, ἕνα ἀντρώγινο τυχοδιωκτῶν ἀγόρασε μιά ἔκτασι 1,000 στρεμμάτων κοντὰ στοὺς καταρράκτες Οὐ-Τοῖτα τοῦ Καναδά πρὸς ἕνα σελλίνι τὸ στρέμμα.

— Λίγες ὥρες μετὰ τὴν ἐν λόγω ἀγορά, πήρε τὴν σύζυγο τοῦ ἀγοραστοῦ στὸ τηλέφωνο ἕνας ἀγνωστος καὶ τῆς προσέφερε 100 λίρες τὸν πῆχου, κατόπιν ἕνας ἄλλος 200 λίρες, κι' ἕνας τρίτος 400 λίρες τὸν πῆχου.

— Κοντολογίς ἡ ἀλλεπάλληλος προσφορὲς ἔφτασαν ὡς τίς δύο ἡ ὥρα τὸ πρῶν τίς 6,000 λίρες τὸν πῆχου...

— Ἐτσι κρατῶντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπὸ τὸ... κακό ποῦ τὸν θρήκε καὶ ἀρνούμενος κάθε νέου καὶ μεγαλύτερα προσφορά ὁ τυχοδιώκτης, ἔκλεισε ἐπὶ τέλος συμφωνία στὶς 300,000 λίρες.

— Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Ἀπλοῦστατα. Στὴν περιοχὴ ἐκεῖνη εἶχε ἀνακαλυφθῆ ὀρυκτὸ λάδι!

— Τὸν περασμένο μῆνα ἔγινε μιά ἔκρηξις ἐνὸς δυναμοῦ παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Γαλλίας, κι' ἐφευῆθησαν πέντε ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου.

— Ἡ ἔκρηξις προήλθε ἀπὸ ἕνα ποντίκι ποῦ πήγε νά κόψῃ τὸ λεπτὸ σύρμα τοῦ δυναμοῦ καὶ εἶνε προκαλέσει ἔτσι κύκλωμα μὲ τὸ σῶμα του.

— Ἡ μίσσες Χοῦλαντ ἐλάτρευε τ' ἀλογα καὶ τίς ἵπποδρομίες. Ὅταν, λοιπόν, πέθανε στὸ Λονδίνο τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1931 τὸ πτώμα της — σύμφωνα μὲ

τὴν τελευταία της ἐπιθυμία — ἀποτεφρώθηκε καὶ ἡ στάχτη της διασκορπίσθηκε στὸ ἵπποδρόμιο τοῦ Ντέρμπυ, εὐθὺς μετὰ τὴν ἔναρξι τῆς πρώτης κούρσας!

— Ἐχει ὑπολογισθῆ, ὅτι ἕνας μορφωμένος ἀνθρωπος χρησιμοποιεῖ κατὰ μέσον ὄρον στὶς συζητήσεις του 4.000 διάφορες λέξεις, ἐνῶ ἕνας ἀγράμματος μόνον 300 ἕως 400.

— Ὅσο ἕνας γλωσσολόγος ἀπὸ τὴν Νέα ὸρκη ἰσχυρίζεται ὅτι μπερεῖ νά μιλά πάνω σὲ ποικίλα θέματα χρησιμοποιῶντας μόνον 150 λέξεις.

— Ὁ ἴδιος ἔχει συντάξῃ ἕνα λεξικὸ ἐπαρκέστατο, κατὰ τὴν γνώμη του, γιὰ τίς παντὸς εἶδους συνδιαλέξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει μόνον 200 λέξεις!

— Ὁ Σαϊκόπηρ, ὡστόσο, γιὰ νά γράψῃ τ' ἀριστουργήματά του μεταχειρίσθηκε 15,000 λέξεις, κι' ὁ Μίλτων 7.500 μόνον!

— Τὸ 1928, στὴν πόλι Σήτλ τῶν Ἰνωμένων Πολιτειῶν ἀνηγέρθη ἕνα ἀναμνηστικὸ ἀγαλμα σὲ μιά ἀγελάδα, ἡ ὁποία εἶχε καταρρίψει κάθε προηγούμενο ρεκόρ παραγωγῆς γάλακτος.

— Στὸ θάβρο τοῦ μνημείου ἀπαθανάτισαν τὸ κατόρθωμα τῆς γόνιμης ἀγελάδος μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Ἐνθάδε κεῖται, ἀφοῦ προσέφερε τίς ὑπηρεσίες της στὴν ἀνθρωπότητα ἡ ἀγελάς Σέζις. Γεννήθηκε τὸ 1913 καὶ πέθανε τὸ 1925».

